

(διόλκε = διβόλιζε). 4) Ἰσοπεδώνω τὴν ὀργώθεισαν καὶ ἀναρεῖσαν γῆν διαλύων δι' ἰδίου γεωργικοῦ ἐργαλείου τοὺς γῆκους τοῦ χώματος *Λεξ. Βλαστ.* 297. Συνών. διβόλιζω, σβαρνίζω.

Μέσ. 1) Προαισθάνομαι, προβλέπω Κρήτ.: Ἄσμι. *ἄχι κι ἄς ἀνακόβγετο καὶ νὰ 'θελε τὸ ξέρεη,* *νὰ 'σφαζε τὸν Ἀράπη του 'ς τ' αἰ-Γιανγιού τὰ μέρη.* Ἡ σμ. καὶ ἐν Ἑρωφίλ. πρῶξ. *Ε* στ. 587 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «ὦφεν καὶ πῶς τὸ 'κόβγουσου;» 2) Εἰκάζω, ἐννοῶ, καταλαμβάνω Κρήτ.: «Ὅσον ἄργειε, τόσο δ' ἀνακόβγετο πῶς τὸν ἐφίλησεν ἡ μάνα του καὶ τοῦ ξέχασε (ἐκ παραμυθ.) Συνών. κατὰ λαβαίνω, νοιώθω.

Μετοχ. 'νεγκομμένος, μεταφ. ὁ ἄξιος νὰ χαθῇ, νὰ καταστραφῇ, μόνον ἐπὶ ἀνθρώπου πρὸς ἐπίπληξιν ἢ πρὸς δήλωσιν δυσαρρεσκείας, ἀλλὰ μετὰ τινος οἰκειότητος Πόντ. (Χαλδ.): 'Νεγκομένε, ντό δουλείας εἶν' ἀτὰ ντ' εὐτάς! (χαμένε, τί ἔργα εἶναι αὐτὰ ποῦ κάμνεις;) Τὸ 'νεγκομένον, 'κ' ἐθέλεσεν νὰ πάη! (τὸ χαμένο, δὲν ἠθέλησε νὰ πάγῃ!)

ἀνακόψιμο τό, ἀμάρτ. 'νεκόψιμον Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακόφτω.

Κλαυθμηρὸς λυγμός: Τὸ παιδὶν ἔχει 'νεκόψιμον.

ἀνάκραγμα τό, *Λεξ. Βλαστ.* ἀνάκραμα Μακεδ. (Κοζ.) ἀνάκρασμα Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1,255 ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 2 10

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακράζω.

1) Κραυγὴ Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἀν. ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. — *Λεξ. Βλαστ.*: «Ἐνα ἀνάκρασμα βροντόφωνο πετάχτηκε ἀπὸ τὰ στήθηα τοὺς Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἀν. || Ποίημ.

Παίξει γοργὰ 'ς τὸ χέρι της τὸ δυνατό κοντάρι,
'γροικεῖται σὰν τρομαχτικὴ βροντὴ τ' ἀνάκρασμά της
ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀνακραξιά. 2) Ἡ δύναμις πρὸς τὸ κράζειν, συνήθως ἐπὶ πτηνῶν Μακεδ. (Κοζ.): *Ἀνάκραμα νὰ μὴν ἔξ'!* (ἀρά). Συνεκδ. καὶ ἐπὶ τοῦ διαβόλου αὐτόθ.: *Ἀνάκραμα νὰ μὴν ἔξ' κι νὰ τοὺν φάη οὐ λύκους!* (λέγουν τὴν ἀράν, ὅταν ἀναφέρουν τὸν διάβολον). Συνών. ἀνάκραγο.

ἀνάκραγο τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακράζω.

Ἡ δύναμις πρὸς τὸ κράζειν, ἐπὶ πτηνοῦ ἀσθενοῦς: *Δὲν ἔχει ἀνάκραγο.* Συνών. ἀνάκραγμα 2.

ἀνακράζω Δ.Κρήτ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,207 ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,73 — *Λεξ. Περίδ.* Ἡπίτ. ἀνεκράζω Α.Κρήτ. ἀναγκράζου Εὐβ. (Ὁξύλιθ.) ἀγκράζου Εὐβ. (Ὁξύλιθ.)

Τὸ ἀρχ. ἀνακράζω.

1) Καλῶ τινὰ συνήθως μεγαλοφώνως Κρήτ. — ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν. ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν. — *Λεξ. Περίδ.* Ἡπίτ.: *Ἀνακράζω τὴν αἶγα Κρήτ. Ἡ -ρ- ὄρθα ἀνακράζει τὰ πουλλὰ αὐτόθ. || Ποίημ.*

... Ἐμπρὸς τοῦ λαβωμένη
ἐμούγγριζε ἡ φοράδα του, τὴν ἀνακράζει ὁ διὰκως
κι αὐτὴ μ' ἕνα χλιμίτισμα τὸν χαιρετᾷ καὶ πέφτει
ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν.

Σὰ λιθοσώρι ὁ χρυσαστὸς ἀτάραγος κι ὁλόρθος
ἀνάκραζε τὸ ταῖρι του μέσ' 'ς τοῦ γκρεμοῦ τὸ φρύδι
ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν. 2) Παρορμῶ κύνα ἐναντίον τινὸς Εὐβ. (Ὁξύλιθ.) Πβ. ἀγγρίζω 1, ξαγγρίζω, ξαναγγρίζω, παραγγρίζω.

ἀνακραξιά ἡ, ΣΠασαγιάνν. ἐν Τέχνῃ 1,188

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακράζω.

Κραυγὴ: Ἀνακραξιὲς χαρούμενες ἀχολογοῦνε. Συνών. ἀνάκραγμα 1.

ἀνακρεμαλίζω ἀμάρτ. Μέσ. ἀνεκρεμαλίζομαι Κάρπ. ἀνεκρεμαλιέμαι Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κρεμαλίζω.

Μέσ. κρεμῶ τὸν ἑαυτὸν του, κρέμομαι: Ἀνεκρεμαλιέμαι 'ς τὸ 'εντρὸν σὰν τὸ σταφύλι ('εντρὸν = δένδρον).

ἀνακρέμασι ἡ, Δ.Κρήτ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Συκεὰ Κορινθ.) — *Λεξ. Βλαστ. Πρω.* ἀνεκρέμασι Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακρεμῶ.

1) Ἡ πρόσδεσις τῶν τελευταίων ἄκρων τοῦ στήμονος περὶ τὸ τέλος τῆς ὑφάνσεως εἰς ράβδον ἐξηρητημένην διὰ σχοινίου ἀπὸ τὸ ἀντίον διὰ νὰ πλησιάσουν ταῦτα μέχρι τῶν μιταρίων Κρήτ. Πελοπν. (Συκεὰ Κορινθ.): *'Σ τὴν ἀνεκρέμασι τ' ἀνυπαδικοῦ μου, ἅμα πέση ὁ γάρδιος, δὰ βγῶ νὰ 'δῶ εἶδα κοπέλλι δὰ κάμη ἡ -γ- ἀδερφή μου (ἐκ παραμυθ. δὰ=θὰ)* Α.Κρήτ. Συνών. ἀνακρέμασμα 1. 2) Συσσώρευσις νεφῶν ἀπειλούντων βροχὴν χωρὶς ὅμως νὰ ἐπακολουθήσῃ αὕτη Κρήτ.: Ἀνακρέμασι τοῦ καιροῦ. 3) Ἑλλειψις βροχῆς, ἀνομβρία, ξηρασία Κρήτ. — *Λεξ. Βλαστ.*: Ἀνεκρέμασι ἤπιασε κ' ἐδιράσα τὰ σπαρμένα Α.Κρήτ. Τοσονὰ γαιρὸ ἀνεκρέμασι δὲ δὸ ξανάκαμε αὐτόθ. Συνών. ἀβρεξιά, ἀβροχιά, ἀβροχίλα, ἀνερέα, ἀνομπριά, ἀνυδριά.

4) Σιτοδεία, δυστυχία Πελοπν. (Βούρβουρ.): *'Ἐγιν' ἀνακρέμασι πλεὰ γιὰ μᾶς, οὔτε μᾶστορης οὔτε μαστορίνα.*

ἀνακρεμασιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀνεκρεμασιὰ Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακρεμῶ.

Μέρος κρημνῶδες εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης. Συνών. ἀνακρεμαστό (ἰδ. ἀνακρεμαστός).

ἀνακρεμασίδι τό, Πελοπν. (Μάν.) ἀνακρεμασίδι Χίος ἀνεκρεμασίδι Κίμωλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνακρέμασι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

1) Λίθος ἐξηρητημένος διὰ σχοινίου ἐκ τοῦ ὀπισθεν ἀντίου διὰ νὰ κρατῇ διὰ τοῦ βάρους του τεταμένον τὸν στήμονα Χίος. 2) Ράβδος ἐξηρητημένη διὰ σχοινίου ἀπὸ τὸ ἀντίον, κατὰ μῆκος τῆς ὁποίας προσδέονται περὶ τὸ τέλος τῆς ὑφάνσεως τὰ ἄκρα τοῦ ἐξαντληθέντος στήμονος διὰ νὰ πλησιάσουν μέχρι τῶν μιταρίων Κίμωλ. Πελοπν. (Μάν.) Συνών. ἀνακρεμαστήρι, ἀνακρεμαστόξυλο.

ἀνακρέμασμα τό, Κρήτ. — *Λεξ. Δημητρ.* 'νεγκρέμασμα Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακρεμῶ.

1) Ἀνακρέμασι 1, ὁ ἰδ., Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. 2) Μέρος καθέτως ἀποκεκομμένον, μέρος ἀπόκρημνον *Λεξ. Δημητρ.*: *'Η ράχι 'ς τὴν κορφὴν ἔχει ἀνακρέμασμα ποῦ οὔτε κατσίκια τ' ἀνεβαίνουν.*

ἀνακρεμαστὰ ἐπίρρ. *Λεξ. Δημητρ.*

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνακρεμαστός.

Ἀπὸ ὕψος: Τὸ νερὸ 'ς τ' ἀντάκι τοῦ μύλου ἔπεφτε ἀνακρεμαστά.

ἀνακρεμαστήρι τό, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακρεμῶ.

Ἀνακρεμασίδι 2, ὁ ἰδ.

ἀνακρεμαστόξυλο τό, Πελοπν. (Βυτίν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνακρεμαστός καὶ τοῦ οὐσ. ξύλο.

Ἀνακρεμασίδι 2, ὁ ἰδ.

ἀνακρεμαστός ἐπίθ. *Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.* ἀνακρεμαστό τό, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακρεμῶ.

1) Ὁ ὑψηλὰ κρεμασμένος Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Κυδώνια - μῆλα - πεπόνια - χοιρομέρια ἀνακρεμασὰ Λεξ. Δημητρ. Συνών. *ψηλοκρεμαστός*. 2) Τὸ οὐδ. ἀνακρεμαστό οὐσ., μέρος κρημνῶδες εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης Κάρπ. Συνών. *ἀνακρεμασιὰ*.

ἀνακρεμιά ἡ, ἀμάρτ. ἀνεκρεμιά Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνάκρεμος*.

Ἡ πρὸς βροχὴν τάσις (ἐκ τῆς σημ. τοῦ ὑψηλὰ κειμένου καὶ ἀπειλοῦντος πτώσιν): Ἡ ἀνεκρεμιά τοῦ καιροῦ.

ἀνάκρεμος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. *ἀνά* καὶ τοῦ οὐσ. *κρεμός*, δι' ὃ ἰδ. *γκρεμός*.

Ἀπότομος, ἀπόκρημνος ἔνθ' ἄν.: Ἀνάκρεμος βράχος Λεξ. Δημητρ. Ἀνάκρεμο μονοπάτι αὐτόθ.

ἀνακρεμῶ Δ.Κρήτ. ἀνακρεμάω Πελοπν. (Συκεῖα Κορινθ.) ἀνακρεμῶ Κίμωλ. ἀνεκρεμῶ Ἰκαρ. Α.Κρήτ. Πελοπν. (Μεσσ.) ἀνεκρεμῶ Σίφν. ἀνακρεμάζω Δ.Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀνεκρεμάζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. *ἀνακρεμάννυμι*.

Α) Μετβ. 1) Κρεμῶ ὑψηλὰ καὶ γενικώτερον ἀναρτῶ Λεξ. Δημητρ.: Γνωμ.

Ἀνακρέμασε τὰ ρόδια γιὰ νὰ τὰ ᾄχης τὸ χειμῶνα.

|| Ἄσμι.

Ἀνακρέμασε κονδούνια ᾄς τῆς μούλας τὸ γιονλάρι.

β) Μέσ. μεταφ. ἐξαρτῶμαι ἐκ τινος Θήρ. — Λεξ. Δημητρ.: Μὴν ἀνακρεμείσαι ἀπὸ μιᾶς ἐλπίδα κληρονομίᾳς Λεξ. Δημητρ. || Φρ. Ἦνεκρεμάστη ἡ καρδιά μου (ἐπὶ σφοδρᾷ ἐπιθυμίας πράγματός τινος, ἰδίᾳ φαγητοῦ, οἷον: *Λῶσ' μου μιὰ κουταλιά ζουμί, γιατί ἤνεκρεμάστη κτλ.*) Θήρ. 2) Κρεμῶ ἀντιστρόφως, ἀνάποδα Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: Θὰ σ' ἀνακρεμάσω κακομοίρη, ἂν σὲ πιάσω κλέφτη! Λεξ. Δημητρ. 3) Προσδένω περὶ τὸ τέλος τῆς ὑφάνσεως τὰ τελευταῖα ἄκρα τοῦ στήμονος κατὰ μῆκος ράβδου ἐξηρητημένης διὰ σχοινίου ἐκ τοῦ ἀντίου διὰ νὰ προσεγγίσουν ταῦτα εἰς τὰ μιτάρια καὶ προχωρήσῃ ἡ ὕφανσις μέχρι τέλους Κίμωλ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων. Μεσσ. Συκεῖα Κορινθ.) Σίφν.: Ἀνεκρεμνοῦμε τὸ διασίδι Σίφν. Θὰ τὸ ἀνακρεμάσουμε τὸ παννὶ Κίμωλ. Ἀνακρεμάζω τὸ παννὶ Λακων. *Κοδεύγω* γὰ νὰ ποξυφάνω, ἴσαμ' ἀργὰ λέω πως δ' ἀνεκρεμάσω (δὰ = θὰ) Α.Κρήτ. 4) Ἀναβάλλω τὴν ἐκτέλεσιν πράξεως Α.Κρήτ.: Μὴν ἀνεκρεμᾷς τοῖς δουλειῇ σου.

Β) Ἀμτβ. 1) Κρέμαμαι Ἰκαρ.: Ἀνεκρέμασεν ἡ αἶα (ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὸ σχοινίον τῆς). 2) Ἐπαπειλῶ βροχὴν, ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῆς ἐν γένει καταστάσεως Κρήτ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀνακρεμᾷ - ἀνακρέμασε ὁ καιρὸς Δ.Κρήτ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀνακρεμᾷν τὰ σύννεφα Λεξ. Δημητρ. 3) Συντελοῦμαι, τελειώνω Κρήτ.: Φρ. Ἀνακρέμασε τ' ἀργαστήρι (συντελέσθη ἡ ὕφανσις. Πβ. ἄνωτ. **Α** 3. ἀργαστήρι = ὑφαντικὸς ἱστός).

ἀνακρίνω λόγ. κοιν. ἀνακρένω Λεξ. Δημητρ. ἀνακρένου Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνακρένου Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Τὸ ἀρχ. *ἀνακρίνω*.

1) Ὡς δικανικὸς ὄρ. διὰ παντοίων ἐρωτήσεων ζητῶ νὰ μάθω παρὰ τινος τὴν ἀλήθειαν περὶ τινος γεγονότος λόγ. κοιν.: Ἀνακρίνω τὸν κατηγορούμενο - τὸ μάρτυρα γιὰ τὸ φόνο. 2) Κάμνω λόγον περὶ προσώπου τινὸς ἀπόντος, ἀναφέρω τινὰ συνήθως ψέγων αὐτὸν Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) — Λεξ. Δημητρ.: *Λόξυγγας μ' ἔπιασε, κάποιος μ' ἀνακρένει* Λεξ. Δημητρ.

ἀνάκρισι ἡ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *ἀνάκρισις*.

1) Ἐν τῇ δικανικῇ γλώσσῃ ἡ διὰ διαφόρων ἐρωτήσεων προσώπου τινὸς προσπάθεια τοῦ ἀνακριτοῦ πρὸς ἀνίχνευσιν καὶ ἀνακάλυψιν τῶν τεκμηρίων ἀδικήματός τινος λόγ. κοιν.: Ἡ ἀνάκρισι τοῦ κλέφτη - τοῦ φονεῖ. Κάνω ἀνάκρισι. Πηγαίνω ᾄς τὴν ἀνάκρισι. Ἀρχίζει - τελειώνει ἡ ἀνάκρισι.

2) Δικανικὸν ἔγγραφο, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει ὅσα εἶπεν ὁ ἀνακρινόμενος εἰς τὸν ἀνακριτὴν λόγ. κοιν.: Ὁ ἀνακριτὴς ἔστειλε τὴν ἀνάκρισι ᾄς τὸν εἰσαγγελέα.

ἀνακριτής ὁ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀνακρίνω*.

Δικαστικὸς ὑπάλληλος, ὁ ὁποῖος κάμνει τὴν ἀνάκρισιν, ἥτοι συλλέγει καὶ προπαρασκευάζει τὰ μέσα τὰ συντελοῦντα εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας ἐπὶ πάσης πράξεως, ἐναντίον τῆς ὁποίας ὁ νόμος ὀρίζει ποινὴν.

ἀνακροῦμαι Καπ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Συνασσ.) ἀνακροῦμαι Καπ. (Ἀνακ. Μαλακ.) ἡνεκροῦμαι Καπ. (Φάρασ.) ἀνακροῖσθαι Καπ. (Σίλατ.) ἀνακρούσθαι Καπ. (Ἀξ. Τελμ.) ἀνακρούζομαι Καπ. (Μαλακ.)

Ἐκ τῆς προθ. *ἀνά* καὶ τοῦ ἀρχ. *ἀκροῶμαι*, παρ' ὃ καὶ *ἀκροάζομαι*.

1) Ἀκούω μετὰ προσοχῆς, ἀκροῶμαι ἔνθ' ἄν.: Ἄσμι.

Ἦταν μεγάλην Κερεκὴ καὶ τὸ Χριστὸς ἀνέστη,

ὅλοι κεφάλι ἐκλιναν, βαγγέλια ἀνακροῦνται

κ' ἐγὼ κεφάλι ἐκλίνα, τὴν κόρη δυντυδεῖμαι

Ἀνακ.

Παππᾶδες ἐσεῖς ψάλλετε, διάκοι ἀνακροσάτε

Σίλατ. Συνών. *ἀκροάζομαι* 1, *ἀκροᾶμαι* 1, *ἀκρουμάζομαι* 1, *ἀκρουμαίνω* 1, *ἀκρών-νομαι* 1, *ἀφτιάζομαι*. 2) Ἀκούω κρυφίως, ὠτακουστῶ Καπ. (Συνασσ.): Ἄσμι.

Μιὰ κόρη καυχιοῦτανε, κόρ' ἀρραβωνιασμένη,

κ' ἐκεῖν' ὄντες καυχιοῦτανε ὁ Χάρως ἀνακροῦταν.

Συνών. *ἀκρουμάζομαι* 2, *ἀκρουμαίνω* 1 β, *κρυφακούω*.

* **ἀνακρούμαστος** ἐπίθ. ἀνακρούμαστος Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. *ἀ-* καὶ τοῦ ἐπιθ. **ἀκρουμαστός* < *ἀκρουμάζομαι*.

Ὁ μὴ ὑπακούων, ἀπειθής: Παιδὶ ἀνακρούμασιο. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. **ἀνάκοος* 1.

ἀνάκρουσμα τό, ἀμάρτ. ἀνέκρουσμα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀνακρούω*.

Τὸ νὰ ὑποβάλλῃ τις ἀπορφανισθὲν ἀρνίον ἢ ἐρίφιον εἰς ξένην μητέρα πρὸς θηλασμόν. Συνών. *ἀνάδεμα* (I) 3.

ἀνακρούτσικα ἐπίρρ. Καπ.

Ἐκ τῆς προθ. *ἀνά* καὶ τοῦ ἐπιρρ. *ἀκρούτσικα*.

Εἰς τὸ τελευταῖον ἄκρον: Ἄσμι.

Νὰ ἦνοιξα τὸν παράδεισο καὶ νὰ εἶδα ᾄς σὴ μέσην του [ποῖοι εἶναι,

ᾄς σὴ μέση κάθετα μάννα μου, ᾄς σὴν ἄκρα ἢ ἀδελφή μου καὶ ἀνακρούτσικα κάθετα τ' ἀγονεός μου.

Συνών. *ἀκρούτσικα*.

ἀνακρούω Ἡπ. ἀνεκρούω Κάρπ. ἡνεκρῶ Ρόδ.

Τὸ ἀρχ. *ἀνακρούω* = ἀπωθῶ, σταματῶ, ἀναχαιτίζω.

1) Ὑποχωρῶ, κατακάθηναι Ἡπ.: Ἀνακρούει καὶ ἀναδίνει τὸ ψωμί (ἐπὶ ἄρτου ὅστις ἔνεκα τῆς κακῆς ποιότητος τῶν ἀλεύρων δὲν στερεοποιεῖται κατὰ τὸ ψήσιμον, ἀλλὰ μένει εἰς κατάστασιν ζύμης). 2) Ὑποβάλλω ἀπορφανισθὲν ἀρνίον ἢ ἐρίφιον εἰς ξένην μητέρα πρὸς θηλασμόν

